

جزء ۱

سوره ۱: الفاتحة

به نام خداوند بخشنده و مهربان (۱)

ستایش مخصوص خداوندی است که پروردگار جهانیان

است. (۲)

خداوندی که بخشنده و بخشایشگر است (و رحمت عام و

خاصش همه را رسیده). (۳)

خدائی که مالک روز جزاست. (۴)

تنها تو را می پرستیم و تنها از تو یاری میجوئیم. (۵)

ما را به راه راست هدایت فرما. (۶)

راه آنها که بر آنان نعمت دادی نه آنها که بر ایشان غضب

کردی و نه گمراهان! (۷)

سوره ۲: البقرة

به نام خداوند رحمتگر مهربان

الم (۱)

این کتاب با عظمتی است که شک در آن راه ندارد، و مایه

هدایت پرهیزکاران است. (۲)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿۱﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿۲﴾

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿۳﴾

مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿۴﴾

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿۵﴾

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿۶﴾

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ

عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿۷﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الم ﴿۱﴾

ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى

لِلْمُتَّقِينَ ﴿۲﴾

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٣﴾

(پرهیزکاران) آنها هستند که به غیب (آنچه از حس پوشیده و پنهان است) ایمان می‌آورند، و نماز را بر پا می‌دارند و از تمام نعمتها و مواهبی که به آنها روزی داده‌ایم انفاق می‌کنند. (۳)

آنها به آنچه بر تو نازل شده و آنچه پیش از تو (بر پیامبران پیشین نازل گردیده) ایمان می‌آورند، و به رستاخیز یقین دارند. (۴)

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾

أُولَئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

کسانی که کافر شدند برای آنها تفاوت نمی‌کند که آنان را (از عذاب خداوند) بترسانی یا نترسانی، ایمان نخواهند آورد. (۶)

خدا بر دلها و گوشه‌های آنان مهر نهاده، و بر چشمهای آنها پرده افکنده شده، و عذاب بزرگی در انتظار آنها است. (۷)

در میان مردم کسانی هستند که می‌گویند به خدا و روز رستاخیز ایمان آورده‌ایم در حالی که ایمان ندارند. (۸)

می‌خواهند خدا و مؤمنان را فریب بدهند (ولی) جز خودشان را فریب نمی‌دهند (اما نمی‌فهمند). (۹)

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾

خدا بر دلها و گوشه‌های آنها یک نوع بیماری است، خداوند بر بیماری آنها می‌افزاید و عذاب دردناکی به خاطر دروغهائی که می‌گویند در انتظار آنهاست. (۱۰)

خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

و هنگامی که به آنها گفته شود، در زمین فساد نکنید می‌گویند ما فقط اصلاح کننده‌ایم. (۱۱)

آگاه باشید اینها همان مفسدانند ولی نمی‌فهمند. (۱۲)

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿١٠﴾

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا

يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

و هنگامی که به آنها گفته شود همانند سایر) مردم ایمان بیاورید می‌گویند: آیا همچون سفیهان ایمان بیاوریم؟ بدانید اینها همان سفیهانند ولی نمی‌دانند. (۱۳)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ

السُّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

و هنگامی که افراد با ایمان را ملاقات می‌کنند می‌گویند ما ایمان آورده‌ایم، (ولی هنگامی که با شیاطین خود خلوت می‌کنند می‌گویند با شمائیم ما (آنها) را مسخره می‌کنیم. (۱۴)

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ

مُسْتَهْزِئُونَ ﴿١٤﴾

خداوند آنها را استهزاء می‌کند، و آنها را در طغیان‌شان نگه می‌دارد تا سرگردان شوند. (۱۵)

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ

يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

آنها کسانی هستند که هدایت را با گمراهی معاوضه کرده‌اند و (این) تجارت برای آنها سودی نداده، و هدایت نیافته‌اند. (۱۶)

آنها (منافقان) همانند کسی هستند که آتشی افروخته (تا در بیابان تاریک راه خود را پیدا کند) ولی هنگامی که آتش اطراف خود را روشن ساخت خداوند (طوفانی می‌فرستد و) آن را خاموش می‌کند، و در تاریکی وحشتناکی که چشم کار نمی‌کند آنها را رها می‌سازد. (۱۷)

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالََةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَحِمَتْ بِتِجَارَتِهِمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٦﴾

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي

ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٧﴾

آنها کر، گنگ و کورند بنابراین از راه خطا باز نمی‌گردند. (۱۸)

یا همچون بارانی که در شب تاریک توام با رعد و برق و صاعقه (بر سر رهگذرانی) ببارد، آنها از ترس مرگ انگشت در گوش خود می‌گذارند تا صدای صاعقه را نشنوند، و خداوند به کافران احاطه دارد و در قبضه قدرت او هستند. (۱۹)

صُمٌّ بُكْمٌ عُمَىٰ فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٨﴾

أَوْ كَصَيْبٍ مِنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ

الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُحِيطٌ

بِالْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ
مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ
اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

روشنائی خیره کننده برق نزدیک است چشم آنها را برباید، هر
لحظه‌ای که برق جستن می‌کند (صفحه بیابان را) برای آنها
روشن می‌سازد (چند قدمی) در پرتو آن راه می‌روند و هنگامی
که خاموش می‌شود توقف می‌کنند، و اگر خدا بخواهد گوش و
چشم آنها را از بین می‌برد، خداوند بر هر چیز توانا است. (۲۰)
ای مردم پروردگار خود را پرستش کنید، آن کس که شما و
پیشینیان را آفرید، تا پرهیزکار شوید. (۲۱)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ
وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾
الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً
وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ
رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

آنکس که زمین را بستر شما قرار داد و آسمان (جو زمین) را
همچون سقفی بر بالای سر شما و از آسمان آبی فرو فرستاد،
و بوسیله آن میوه‌ها را پرورش داد، تا روزی شما باشد، بنابراین
برای خدا شریکهائی قرار ندهید در حالی که می‌دانید (هیچ
یک از این شرکاء و بتان نه شما را آفریده‌اند و نه شما را روزی
می‌دهند). (۲۲)

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا
بِسُورَةٍ مِنْ مِثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِنْ دُونِ
اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

اگر درباره آنچه بر بنده خود (پیامبر) نازل کرده‌ایم شک و
تردید دارید (لااقل) یک سوره همانند آن بیاورید و گواهان
خود را غیر از خدا بر این کار دعوت کنید اگر راست
می‌گوئید. (۲۳)

فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي
وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ
لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

اگر این کار نکردید و هرگز نخواهید کرد از آتشی بترسید که
هیزم آن بدنهای مردم (گنجهکار) و سنگهای است که برای
کافران مهیا شده است. (۲۴)

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا

به کسانی که ایمان آورده‌اند و عمل صالح دارند، بشارت ده،
که باغهایی از بهشت برای آنها است، که نهرها از زیر درختانش

مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رَزَقْنَا مِنْ
قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ
وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥﴾

جاری است، هر زمانی که میوه‌ای از آن به آنها داده شود،
می‌گویند این همان است که قبلاً به ما روزی شده بود (ولی
چقدر اینها از آنها بهتر و عالیتر است) و میوه‌هایی که برای
آنها می‌آورند همه (از نظر خوبی و زیبایی) یکسانند، و برای
آنها همسرانی پاک و پاکیزه است و جاودانه در آن خواهند
بود. (۲۵)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا
بِعُوضَةٍ فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ
أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ
مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي
بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾

خداوند از اینکه مثال (به موجودات ظاهراً کوچکی مانند) پشه
و حتی بالاتر از آن بزند شرم نمی‌کند (در این میان) آنها که
ایمان آورده‌اند می‌دانند حقیقتی است از طرف پروردگارشان،
و اما آنها که راه کفر را پیموده‌اند (این موضوع را بهانه کرده) و
می‌گویند منظور خداوند از این مثل چه بوده است؟! (آری)
خدا جمع زیادی را با آن گمراه و عده کثیری را هدایت
می‌کند ولی تنها فاسقان را با آن گمراه می‌سازد. (۲۶)

الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ
وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ
فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٢٧﴾

(فاسقان آنها هستند که) پیمان خدا را پس از آن که محکم
ساختند، می‌شکنند، و پیوندهایی را که خدا دستور داده بر
قرار سازند قطع می‌نمایند، و در جهان فساد می‌کنند، اینها
زیانکارانند. (۲۷)

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ
يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٨﴾

چگونه به خداوند کافر می‌شوید در حالی که شما اجسام
بیروحي بودید و او شما را زنده کرد، سپس شما را می‌میراند،
و بار دیگر شما را زنده می‌کند، سپس به سوی او باز می‌گردید
(بنابر این نه حیات و زندگی شما، از شما است و نه مرگتان،
آنچه دارید از خدا است). (۲۸)

هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ
اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ
وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٩﴾

او خدائی است که همه آنچه (از نعمتها) در زمین وجود دارد،
برای شما آفریده سپس به آسمان پرداخت، و آنها را به صورت
هفت آسمان مرتب نمود و او به هر چیز آگاه است. (۲۹)

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ
خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا
وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ
لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

هنگامی که پروردگار تو به فرشتگان گفت: من در روی زمین
جانشین و حاکمی قرار خواهم داد. فرشتگان گفتند
(پروردگارا آیا کسی را در زمین قرار میدهی که فساد و
خونریزی کند؟ (زیرا موجودات زمینی دیگر که قبل از این آدم
با به عرصه وجود گذاشتند، به حکم طبع جهان ماده نیز آلوده
فساد و خونریزی شدند، اگر هدف از آفرینش انسان عبادت
است) ما تسبیح و حمد تو را به جا می‌آوریم، پروردگار فرمود:
من حقاقتی را می‌دانم که شما نمی‌دانید. (۳۰)

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى
الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٣١﴾

سپس علم اسماء (علم اسرار آفرینش و نامگذاری موجودات) را
همگی به آدم آموخت بعد آنها را به فرشتگان عرضه داشت و
فرمود اگر راست می‌گوئید اسامی اینها را برشمارید! (۳۱)

قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ
أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾

فرشتگان عرض کردند: منزهی تو! ما چیزی جز آنچه به ما
تعلیم داده‌ای، نمی‌دانیم تو دانا و حکیمی. (۳۲)

قَالَ يَا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ
بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ الْغَيْبِ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا
كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾

فرمود ای آدم آنها را از (اسامی و اسرار) این موجودات آگاه
کن، هنگامی که آنها را آگاه کرد خداوند فرمود: نگفتم من
غیب آسمانها و زمین را میدانم، و نیز میدانم آنچه را شما
آشکار می‌کنید یا پنهان می‌داشتید. (۳۳)

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا
إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ
الضَّالِّينَ ﴿٣٤﴾

و هنگامی که به فرشتگان گفتیم برای آدم سجده و خضوع
کنید، همگی سجده کردند جز شیطان که سر باز زد و تکبر

الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾

ورزید (و به خاطر نافرمانی و تکبر) از کافران شد! (۳۴)

وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا

و گفتیم ای آدم تو با همسرت در بهشت سکونت کن، و از

مِنْهَا رَعْدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ

(نعمتهای) آن گوارا هر چه می‌خواهید بخورید (اما) نزدیک

الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٣٥﴾

این درخت نشوید که از ستمگران خواهید شد! (۳۵)

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ

پس شیطان موجب لغزش آنها شد، و آنانرا از آنچه در آن

وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي

بودند (بهشت) خارج ساخت، و (در این هنگام) به آنها گفتیم

الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾

همگی (به زمین) فرود آئید در حالی که بعضی دشمن دیگری

خواهید بود، و برای شما تا مدت معینی در زمین قرارگاه و

وسيله بهره برداری است. (۳۶)

فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ

سپس آدم از پروردگار خود کلماتی دریافت داشت (و با آنها

هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

توبه کرد) و خداوند توبه او را پذیرفت، خداوند تواب و رحیم

است. (۳۷)

قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي

گفتیم همگی از آن (به زمین) فرود آئید هرگاه هدایتی از

هُدًى فَمَنْ تَبَعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا

طرف من برای شما آمد کسانی که از آن پیروی کنند نه

هُم يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾

ترسی بر آنهاست و نه غمگین می‌شوند. (۳۸)

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ

و کسانی که کافر شوند و آیات ما را تکذیب کنند اهل دوزخند

النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٣٩﴾

و همی شه در آن خواهند بود (۳۹)

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ

ای فرزندان اسرائیل نعمتهائی را که به شما ارزانی داشتم به

عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ

خاطر بیاورید، و به پیمانی که با من بسته‌اید وفا کنید، تا من

فَارْهَبُونِ ﴿٤٠﴾

نیز به پیمان شما وفا کنم، (و در راه انجام وظیفه و عمل به

پیمانها) تنها از من بترسید. (۴۰)

وَأْمِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ وَلَا

و به آنچه نازل کرده‌ام (قرآن) ایمان بیاورید که نشانه‌های آن

تَكُونُوا أَوْلَ كَافِرٍ بِهِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا
قَلِيلًا وَإِيَّاي فَاتَّقُونِ ﴿٤١﴾

با آنچه در کتابهای شما است کاملا مطابقت دارد، و نخستین
کافر به آن نباشید، و آیات مرا به بهای ناچیزی نفروشید (به
خاطر در آمد مختصری نشانه‌های قرآن و پیامبر اسلام را که
در کتب شما موجود است پنهان نکنید) و تنها از من (و
مخالفت دستور من) بترسید (نه از مردم). (۴۱)

وَلَا تَلْبَسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾

و حق را با باطل نیامیزید، و حقیقت را با اینکه می‌دانید
کتمان نکنید. (۴۲)

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَارْكَعُوا مَعَ
الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾

و نماز را بپا دارید و زکات را ادا کنید، و همراه رکوع کنندگان
رکوع نمازید (و نماز را با جماعت بگذارید). (۴۳)

أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ
تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾

آیا مردم را به نیکی (و ایمان به پیامبری که صفات او آشکارا
در تورات آمده) دعوت می‌کنید، اما خودتان را فراموش
می‌نمائید با اینکه شما خودتان کتاب (آسمانی) را می‌خوانید،
آیا هیچ فکر نمی‌کنید؟ (۴۴)

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا
عَلَى الْخَاشِعِينَ ﴿٤٥﴾

از صبر و نماز یاری جوئید (و با استقامت و کنترل هوسهای
درونی و توجه به پروردگار نیرو بگیرید) و این کار جز برای
خاشعان گران است. (۴۵)

الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهْمُ إِلَيْهِ
رَاجِعُونَ ﴿٤٦﴾

آنها که ایمان دارند خدای خود را ملاقات می‌کنند و به سوی
او باز می‌گردند. (۴۶)

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ
عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

ای بنی اسرائیل نعمتهائی را که به شما ارزانی داشتیم به
خاطر بیاورید و نیز به یاد بیاورید که من شما را بر جهانیان
برتری بخشیدم. (۴۷)

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا

و از آن روز بترسید که کسی به جای دیگری مجازات

يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤٨﴾

نمی‌شود، و نه شفاعت پذیرفته می‌شود و نه غرامت و بدل قبول خواهد شد و نه یاری می‌شوند. (۴۸)

وَإِذْ بَحَّيْنَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُدَبِّجُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾

و (نیز به خاطر بیاورید) آنزمان که شما را از چنگال فرعونیان رهایی بخشیدیم که همواره شما را به شدیدترین وجهی آزار می‌دادند: پسران شما را سر می‌بریدند و زنان شما را (برای کنیزی) زنده نگه می‌داشتند و در این، آزمایش سختی از طرف پروردگار برای شما بود. (۴۹)

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَأَجْحَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿٥٠﴾

و (به خاطر بیاورید) هنگامی که دریا را برای شما شکافتیم و شما را نجات دادیم و فرعونیان را غرق ساختیم و شما تماشا می‌کردید. (۵۰)

وَإِذْ وَاَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٥١﴾

و (به خاطر بیاورید) هنگامی را که با موسی چهل شب وعده گذاردیم (و او به میعادگاه برای گرفتن فرمانهای الهی آمد) سپس شما گوساله را (معبود خود) انتخاب نمودید در حالی که با این کار (به خود) ستم می‌کردید. (۵۱)

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٢﴾

سپس شما را بعد از آن بخشیدیم، شاید شکر این نعمت را بجا آورید. (۵۲)

وَإِذْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿٥٣﴾

و (نیز به خاطر آورید) هنگامی را که به موسی کتاب وسیله‌ای تشخیص حق از باطل را دادیم تا هدایت شوید (۵۳)

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ إِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَىٰ بَارِئِكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ عِنْدَ بَارِئِكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ

و زمانی را که موسی به قوم خود گفت: ای قوم شما با انتخاب گوساله به خود ستم کردید، توبه کنید و به سوی خالق خود باز گردید، و خود را به قتل برسانید این کار برای شما در پیشگاه پروردگارتان بهتر است سپس خداوند توبه شما را

الرَّحِيمِ ﴿٥٤﴾

پذیرفت زیرا او تواب و رحیم است. (۵۴)

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى
اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ

و (نیز به خاطر بیاورید) هنگامی که گفتید ای موسی ما هرگز
به تو ایمان نخواهیم آورد مگر اینکه خدا را آشکارا (با چشم
خود) ببینیم، در همین حال صاعقه شما را گرفت در حالی که

تَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾

تماشا می کردید. (۵۵)

ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ

سپس شما را پس از مرگتان حیات بخشیدیم، شاید شکر

تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾

نعمت او را بجا آورید. (۵۶)

وَضَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْعَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ
وَالسَّلْوَى كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا
ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ

و ابر را بر شما سایبان ساختیم، و با من (شیره مخصوص و
لذیذ درختان) و سلوی (مرغان مخصوص شبیه کبوتر) از شما
پذیرائی به عمل آوردیم (و گفتیم) از نعمتهای پاکیزهای که
به شما روزی دادیم بخورید (ولی شما کفران کردید) آنها به ما

يَظْلِمُونَ ﴿٥٧﴾

ستم نکردند بلکه به خود ستم می نمودند! (۵۷)

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ
شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا
حِطَّةً نَعْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ وَسَنَزِيدُ

و (به خاطر بیاورید) زمانی را که گفتیم در این قریه (بیت
المقدس) وارد شوید و از نعمتهای فراوان آن هر چه
می خواهید بخورید، و از در (معبد بیت المقدس) با خضوع و
خشوع وارد گردید و بگوئید خداوندا گناهان ما را بریز تا ما
شما را بیامرزیم، و به نیکوکاران پاداش بیشتری نیز خواهیم

الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾

داد. (۵۸)

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ
فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا
كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾

اما افراد ستمگر این سخن را تغییر دادند (و به جای آن جمله
استهزاء آمیزی می گفتند) و لذا ما بر ستمگران در برابر این
نافرمانی عذابی از آسمان فرستادیم. (۵۹)

وَإِذِ اسْتَسْقَى مُوسَى لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ

و (بخاطر بیاور) زمانی را که موسی برای قوم خویش طلب آب

بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ
عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرِبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا
مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾

کرد به او دستور دادیم عصای خود را بر سنگ مخصوص بزن
ناگاه دوازده چشمه آب از آن جوشید، بطوری که هر یک (از)
طوائف دوازدهگانه بنی اسرائیل) چشمه مخصوص خود را
می‌شناخت (و گفتیم) از روزیهای الهی بخورید و بیاشامید و
در زمین فساد نکنید و فساد را گسترش ندهید. (۶۰)

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ
وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُنْبِتُ
الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا
وَبَصَلِهَا قَالَ أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ
بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبَطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَا
سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذَّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا
بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ
بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَلِكَ
بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

و (نیز به خاطر بیاورید) زمانی را که گفتید: ای موسی هرگز
حاضر نیستیم به یک نوع غذا اکتفا کنیم، از خدای خود بخواه
که از آنچه از زمین می‌روید، از سبزیجات خیار، سیر، عدس، و
پیاز برای ما بپرواند، موسی گفت: آیا غذای پستتر انتخاب
می‌نمائید (اکنون که چنین است بکشید از این بیابان) وارد
شهری شوید، زیرا هر چه خواستید در آنجا هست. خداوند
(مهر) ذلت و نیاز بر پیشانی آنها زد و مجدداً گرفتار غضب
پروردگار شدند، چرا که آنها نسبت به آیات الهی کفر
می‌ورزیدند و پیامبران را به ناحق می‌کشتند، اینها به خاطر آن
بود که گناهکار و سرکش و متجاوز بودند. (۶۱)

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَارَى
وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ
صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٢﴾

کسانی که (به پیامبر اسلام) ایمان آورده‌اند، و یهود و نصاری و
صابئان (پیروان یحیی یا نوح یا ابراهیم) آنها که ایمان بخدا و
روز رستاخیز آورده‌اند و عمل صالح انجام داده‌اند پاداششان
نزد پروردگارشان مسلم است، و هیچگونه ترس و غمی برای
آنها نیست (و هر کدام از پیروان ادیان که در عصر و زمان خود
بر طبق وظائف و فرمان الهی عمل کرده‌اند ماجورند و
رستگار). (۶۲)

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ
خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾

و زمانی که از شما پیمان گرفتیم و کوه طور را بالای سر شما
قرار دادیم (وبشما گفتیم) آنچه را (از آیات و دستورات خداوند
بشما داده‌ایم با قدرت بگیرید، و آنچه را در آن هست بخاطر
داشته باشید (و به آن عمل کنید) تا پرهیزگار شوید. (۶۳)

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٤﴾
وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ
فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٦٥﴾

سپس شما بعد از این جریان روگردان شدید و اگر فضل و
رحمت خداوند بر شما نبود از زیانکاران بودید. (۶۴)
بطور قطع حال کسانی را از شما که در روز شنبه نافرمانی و
گناه کردند دانستید، ما به آنها گفتیم بصورت بوزینه‌های طرد
شده‌ای در آئید. (۶۵)

فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا وَمَا خَلْفَهَا
وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾

ما این جریان را مجازات و درس عبرتی برای مردم آن زمان و
کسانی که بعد از آنان آمدند، و هم پند و اندرزی برای
پرهیزکاران قرار دادیم. (۶۶)

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ
تَذْبَحُوا بَقَرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُؤًا قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ
أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٧﴾

(و بخاطر بیاورید) هنگامی را که موسی بقوم خود گفت
خداوند به شما دستور می‌دهد ماده گاوی را ذبح کنید (و)
قطعه‌ای از بدن آنرا به مقتولی که قاتل او شناخته نشده بزیند
تا زنده شود و قاتل خویش را معرفی کند و غوغا خاموش
گردد) گفتند آیا ما را مسخره می‌کنی؟ (موسی گفت) به خدا
پناه می‌برم از اینکه از جاهلان باشم! (۶۷)

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ
يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بَكْرٌ عَوَانٌ بَيْنَ
ذَلِكَ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٦٨﴾

گفتند (پس) از خدای خود بخواه که برای ما روشن کند این
ماده گاو چگونه ماده گاوی باشد؟ گفت خداوند می‌فرماید ماده
گاوی که نه پیر و از کار افتاده، و نه بکر و جوان، بلکه میان
این دو باشد، آنچه به شما دستور داده شده (هر چه زودتر)

انجام دهید. (۶۸)

گفتند: از پروردگار خود بخواه که برای ما روشن سازد چه رنگی داشته باشد؟ گفت: خداوند می‌گوید: گاوی باشد زرد یک

دست که رنگ آن بینندگان را شاد و مسرور سازد! (۶۹)

گفتند: از خدایت بخواه برای ما روشن کند بالاخره چگونه

گاوی باشد؟ زیرا این گاو برای ما مبهم شده! و اگر خدا

بخواهد ما هدایت خواهیم شد! (۷۰)

گفت: خداوند می‌فرماید گاوی باشد که برای شخم زدن رام

نشده باشد، و برای زراعت آبکشی نکند، از هر عیبی بر کنار و

حتی هیچ گونه رنگ دیگری در آن نباشد، گفتند: الان حق

مطلب را برای ما آوردی! سپس (چنان گاوی را پیدا کردند) و

آنها سر بردند ولی مایل نبودند این کار را انجام دهند! (۷۱)

و بخاطر بیایورید هنگامی را که فردی را به قتل رساندید سپس

درباره (قاتل) او به نزاع پرداختید و خداوند آنچه را مخفی

داشته بودید آشکار می‌سازد. (۷۲)

سپس گفتیم قسمتی از گاو را به مقتول بزنید (تا زنده شود و

قاتل را معرفی کند) خداوند این گونه مردگان را زنده می‌کند

و آیات خود را به شما نشان می‌دهد شاید درک کنید. (۷۳)

سپس دلهای شما بعد از این جریان سخت شد، همچون

سنگ، یا سختتر! چرا که پاره‌ای از سنگها می‌شکافد و از آن

نهرها جاری می‌شود، و پاره‌ای از آنها شکاف بر می‌دارد و آب

از آن تراوش می‌کند، و پاره‌ای از خوف خدا (از فراز کوه) به

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ
يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقْعِ لَوْنَهَا تَسْرُ

النَّاطِرِينَ ﴿٦٩﴾

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقْرَ
تَشَابَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ

لَمُهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾

قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا ذَلُولَ تُثِيرُ الْأَرْضَ
وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا

الآن جئنا بالحق فذبجوها وما كادوا

يفعلون ﴿٧١﴾

وَإِذ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجُ مَا
كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾

فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ

الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٣﴾

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ

كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا

يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ

فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ

خَشِيَّةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا

تَعْمَلُونَ ﴿٧٤﴾

زیر می‌افتد (اما دل‌های شما نه از خوف خدا می‌طپد و نه

سرچشمه علم و دانش و عواطف انسانی است) و خداوند از

اعمال شما غافل نیست. (٧٤)

آیا انتظار دارید به (آئین) شما ایمان بیاورند، با اینکه عده‌ای

از آنها سخنان خدا را می‌شنیدند و پس از فهمیدن آنرا تحریف

می‌کردند در حالی که علم و اطلاع داشتند. (٧٥)

و هنگامی که مؤمنان را ملاقات کنند می‌گویند ایمان آوردیم،

ولی هنگامی که با هم خلوت می‌کنند (بعضی به بعضی دیگر

اعتراض می‌کنند و) می‌گویند چرا مطالبی را که خداوند

(درباره صفات پیامبر اسلام) برای شما بیان کرد به مسلمانان

بازگو می‌کنید تا (روز رستاخیز) در پیشگاه خدا بر ضد شما

بان استدلال کنند؟ آیا نمی‌فهمید؟ (٧٦)

آیا اینها نمی‌دانند خداوند از اسرار درون و برون آنان آگاه است

؟ (٧٧)

و پاره‌ای از آنها عوامانی هستند که کتاب خدا را جز یک مشت

خیالات و آرزوها نمی‌دانند، و تنها به پندارهایشان دل

بسته‌اند! (٧٨)

وای بر آنها که مطالبی با دست خود می‌نویسند سپس

می‌گویند: از طرف خدا است تا به بهای کمی آن را بفروشند،

وای بر آنها از آنچه با دست خود نوشتند، و وای بر آنها از آنچه

از این راه به دست می‌آورند! (٧٩)

و گفتند هرگز آتش دوزخ جز چند روزی به ما نخواهد رسید،

أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ
مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ

مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

وَإِذَا لُقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَا
بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُونَهُمْ بِمَا فَتَحَ
اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا

تَعْقِلُونَ ﴿٧٦﴾

أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا

يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾

وَمِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيًّا

وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٨﴾

فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ

يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَتُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا

فَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا

يَكْسِبُونَ ﴿٧٩﴾

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ

أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ
أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٠﴾

بگو آیا پیمانی نزد خدا گرفته‌اید؟! چون خداوند هرگز از

پیمانش تخلف نمی‌ورزد، یا اینکه چیزی به خدا نسبت

می‌دهید که به آن علم ندارید؟! (۸۰)

بَلَىٰ مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ
فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا

آری کسانی که تحصیل گناه کنند، و آثار گناه سراسر

وجودشان را ببوشاند آنها اهل آتشند و جاودانه در آن خواهند

بود. (۸۱)

خَالِدُونَ ﴿٨١﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ

و آنها که ایمان آورده‌اند و اعمال صالح انجام داده‌اند اهل

بهشتند و همی شه در آن خواهند ماند. (۸۲)

أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٨٢﴾

و (به یاد آورید) زمانی را که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که

جز خداوند یگانه را پرستش نکنید، و نسبت به پدر و مادر و

نزدیکان و یتیمان و بینوایان نیکی کنید، و به مردم نیک

بگوئید، نماز را بر پا دارید و زکات بدهید سپس (با اینکه

پیمان بسته بودید) همه شما جز عده کمی سرپیچی کردید (و

از وفای به پیمان خود) رویگردان شدید. (۸۳)

وَأَنْتُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٨٣﴾

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا
تُخْرِجُونَ أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ

و هنگامی را که از شما پیمان گرفتیم که خون یکدیگر

نریزید، و یکدیگر را از سرزمین خود بیرون نکنید، و شما اقرار

کردید (و بر این پیمان) گواه بودید. (۸۴)

تَشْهَدُونَ ﴿٨٤﴾

ثُمَّ أَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ

اما این شما هستید که یکدیگر را به قتل می‌رسانید، و جمعی

از خودتان را از سرزمینشان بیرون می‌کنید و در این گناه و

تجاوز به یکدیگر کمک می‌کنید (و اینها همه نقض پیمانی

است که با خدا بسته‌اید) ولی اگر بعضی از آنها به صورت

اسیران نزد شما آیند فدیة می‌دهید و آنها را آزاد می‌سازید! در

فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيَارِهِمْ تَظَاهَرُونَ عَلَيْهِمْ
بِالْإِيمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أُسَارَىٰ تُفَادُوهُمْ
وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفَتُؤْمِنُونَ بِبَعْضِ
الْكِتَابِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ مَنْ يَفْعَلُ

ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْيٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَىٰ أَشَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ
بِعَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٨٥﴾

حالی که بیرون ساختن آنان بر شما حرام بود، آیا به بعضی از
دستورات کتاب آسمانی ایمان می‌آورید و به بعضی کافر
می‌شوید؟! برای کسی که این عمل (تبعیض در میان احکام و
قوانین خدا) را انجام دهد جز رسوائی در این جهان، و باز
گشت به شدیدترین عذابها در روز رستاخیز، چیز دیگری
نخواهد بود، و خداوند از اعمال شما غافل نیست. (۸۵)

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا
يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ
يُنصَرُونَ ﴿٨٦﴾

اینها همان کسانی که آخرت را به زندگی دنیا فروخته‌اند لذا
در مجازات آنها تخفیف داده نمی‌شود و کسی آنها را یاری
نخواهد کرد. (۸۶)

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ
بِالرُّسُلِ وَأَتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ
وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ
بِمَا لَا تَهْوَىٰ أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا
كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٧﴾

ما به موسی کتاب (تورات) دادیم، و بعد از او پیامبرانی پشت
سر یکدیگر فرستادیم و به عیسی بن مریم دلایل روشن
بخشیدیم، و او را بوسیله روح القدس تاءید نمودیم، آیا هر
زمان پیامبری بر خلاف هوای نفس شما آمد در برابر او تکبر
کردید (و از ایمان آوردن به او خود داری نمودید و به این
قناعت نکردید بلکه) عده‌ای را تکذیب نموده، جمعی را بقتل
رساندید؟! (۸۷)

وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ
فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾

(و آنها از روی استهزاء) گفتند دل‌های ما در غلاف است! (و ما
از گفته تو چیزی نمی‌فهمیم، آری همینطور است) خداوند
آنها را بخاطر کفرشان از رحمت خود دور ساخته (بهمین
دلیل چیزی درک نمی‌کنند) و کمتر ایمان می‌آورند. (۸۸)

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا
مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ
الَّذِينَ

و هنگامی که از طرف خداوند کتابی برای آنها آمد که موافق
نشانه‌هایی بود که با خود داشتند و پیش از این جریان به خود

كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ
اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

نوید فتح می‌دادند (که با کمک او بر دشمنان پیروز گردند، با
این همه هنگامی که این کتاب و پیامبری را که از قبل
شناخته بودند نزد آنها آمد به او کافر شدند، لعنت خدا بر
کافران باد! (۸۹)

بِئْسَمَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِمَا أَنْزَلَ
اللَّهُ بَغْيًا أَنْ يَنْزِلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ
يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ فَبَاءُوا بِغَضَبٍ عَلَى غَضَبٍ
وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٩٠﴾

ولی آنها در مقابل بد بهائی، خود را فروختند که بنا روا به
آیاتی که خدا فرستاده بود کافر شدند و معترض بودند چرا
خداوند به فضل خویش بر هر کس از بندگان خود بخواهد
آیات خود را نازل می‌کند، لذا خشم خداوند یکی پس از
دیگری آنها را فرو گرفت و برای کافران مجازاتی خوار کننده
است. (۹۰)

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُوْمِنُ بِمَا
أُنزِلَ عَلَيْنَا وَيَكْفُرُونَ بِمَا وَرَاءَهُ وَهُوَ الْحَقُّ
مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ
مِنْ قَبْلٍ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩١﴾

و هنگامی که به آنها گفته شود به آنچه خداوند نازل فرموده
است ایمان بیاورید، می‌گویند ما به چیزی ایمان می‌آوریم که
بر خود ما نازل شده، و به غیر آن کافر می‌شوند، در حالی که
حق است و آیاتی را که بر آنها نازل شده تصدیق می‌کند بگو
اگر راست می‌گوئید و به آیاتی که بر خودتان نازل شده ایمان
دارید پس چرا پیامبران خدا را پیش از این به قتل
می‌رسانید؟ (۹۱)

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ
الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿٩٢﴾
وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ
خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاَسْمِعُوا قَالُوا سَمِعْنَا
وَعَصَيْنَا وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ

(و نیز) موسی آنهاهمه معجزات را برای شما آورد (چرا شما) بعد
از آن گوساله را انتخاب کردید و با این کار ستم نمودید؟ (۹۲)
(و نیز) از شما پیمان گرفتیم، و کوه طور را بالای سر شما
برافراشتیم (و به شما گفتیم) این دستوراتی را که به شما
داده‌ایم محکم بگیرید و درست بشنوید، شما گفتید شنیدیم و

قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِيمَانُكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾

مخالفت کردیم! و دل‌های آنها با محبت گوساله بر اثر کفر آبیاری شد، بگو چه فرمان بدی ایمان شما به شما می‌دهد اگر ایمان دارید! (۹۳)

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾

بگو اگر (آنچنانکه مدعی هستید) سرای دیگر در نزد خدا مخصوص شما است نه سایر مردم پس آرزوی مرگ کنید اگر راست می‌گوئید. (۹۴)

وَلَنْ يَتَمَنَّوْهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٩٥﴾

ولی آنها هرگز به خاطر اعمال بدی که پیش از خود فرستاده‌اند آرزوی مردن نخواهند کرد و خداوند از ستمگران آگاه است. (۹۵)

وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاةٍ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِمُرْضِحِهِ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾

آنها را حریصترین مردم حتی حریصتر از مشرکان بر زندگی (این دنیا و اندوختن ثروت) خواهی یافت (تا آنجا) که هر یک از آنها دوست دارد هزار سال عمر کند در حالی که این عمر طولانی او را از عقاب خداوند باز نخواهد داشت و خداوند به اعمال آنها بینا است. (۹۶)

قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٧﴾

(آنها می‌گویند چون فرشته‌های که وحی بر تو نازل می‌کند جبرئیل است و ما با جبرئیل دشمن هستیم به تو ایمان نمی‌آوریم) بگو کسی که دشمن جبرئیل باشد (در حقیقت دشمن خدا است) چرا که او به فرمان خدا قرآن را بر قلب تو نازل کرده است، قرآنی که کتب آسمانی پیشین را تصدیق می‌کند و هدایت و بشارت برای مؤمنان است. (۹۷)

مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَالَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٨﴾

کسی که دشمن خدا و فرشتگان و فرستادگان او و جبرئیل و میکائیل باشد (کافر است و) خداوند دشمن کافران است. (۹۸)

وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا
إِلَّا الْفَاسِقُونَ ﴿٩٩﴾

نشانه‌های روشنی برای تو فرستادیم، و جز فاسقان کسی به
آنها کفر نمی‌ورزد. (٩٩)

أَوْكَلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِنْهُمْ بَلْ
أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٠﴾

و آیا هر بار آنها (یهود) پیمانی (با خدا و پیامبر) بستند جمعی
آن را دور نینفکندند؟ (و با آن مخالفت نکردند؟) و بیشتر آنها
ایمان نمی‌آورند. (١٠٠)

وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا
مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
كِتَابَ اللَّهِ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ كَانْتَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

و هنگامی که فرستاده‌ای از سوی خدا به سراغشان آمد در
حالی که با نشانه‌هایی که نزد آنها بود مطابقت داشت، جمعی
از آنان که دارای کتاب بودند کتاب خدا را پشت سر افکندند،
گوئی اصلا از آن خبر ندارند. (١٠١)

وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ سُلَيْمَانَ
وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا
يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ
الْمَلَائِكَةِ بِلَابِلِ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ
مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ
فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ
وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ
اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ
عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ
وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ ﴿١٠٢﴾

(یهود) از آنچه شیاطین در عصر سلیمان بر مردم می‌خواندند
پیروی می‌کردند، سلیمان هرگز (دست به سحر نیالود و کافر
نشد، و لکن شیاطین کفر ورزید و به مردم تعلیم سحر دادند (و
نیز یهود) از آنچه بر دو فرشته بابل «هاروت» و «ماروت» نازل
شد پیروی کردند، (آنها طریق سحر کردن را برای آشنائی به
طرز ابطال آن به مردم یاد می‌دادند) و به هیچ کس چیزی یاد
نمی‌دادند مگر اینکه قبلا به او می‌گفتند ما وسیله آزمایش
شما هستیم، کافر نشوید (و از این تعلیمات سوء استفاده
نکنید) ولی آنها از آن دو فرشته مطالبی را می‌آموختند که
بتوانند به وسیله آن میان مرد و همسرش جدائی بیفکنند (نه
اینکه از آن برای ابطال سحر استفاده کنند) ولی هیچگاه بدون
فرمان خدا نمی‌توانند به انسانی ضرر برسانند، آنها قسمت‌هایی
را فرا می‌گرفتند که برای آنان زیان داشت و نفعی نداشت، و

مسلمانان می دانستند هر کسی خریدار این گونه متاع باشد
 بهرهای در آخرت نخواهد داشت و چه زشت و ناپسند بود
 آنچه خود را به آن می فروختند اگر علم و دانشی
 می داشتند! (۱۰۲)

و اگر آنها ایمان می آوردند و پرهیزکاری پیشه می کردند
 پاداشی که نزد خداوند بود برای آنان بهتر بود، اگر آگاهی
 داشتند. (۱۰۳)

ای افراد با ایمان (هنگامی که از پیغمبر تقاضای مهلت برای
 درک آیات قرآن می کنید) نگوئید «راعنا» بلکه بگوئید
 «انظرنا» (زیرا کلمه اول هم به معنی ما را مهلت بده و هم
 بمعنی «ما را تحمیق کن» می باشد و دستاویزی برای دشمنان
 است) و آنچه به شما دستور داده می شود بشنوید و برای
 کافران (و استهزاء کنندگان) عذاب دردناکی است. (۱۰۴)
 کافران اهل کتاب، و هم چنین مشرکان، دوست نمی دارند
 خیر و برکتی از ناحیه خداوند بر شما نازل گردد، در حالی که
 خداوند رحمت خود را به هر کس بخواهد اختصاص می دهد،
 و خداوند صاحب فضل بزرگی است. (۱۰۵)

هیچ حکمی را نسخ نمی کنیم، و یا نسخ آن را به تاخیر
 نمی اندازیم، مگر اینکه بهتر از آن، یا همانند آن را، جانشین
 آن میسازیم آیا نمی دانی که خداوند بر هر چیز قادر است
 ؟ (۱۰۶)

آیا نمی دانی که حکومت آسمانها و زمین از آن خدا است ؟ (و

وَلَوْ أَنَّهُمْ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
 خَيْرٌ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿۱۰۳﴾

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا
 انظُرْنَا وَاسْمَعُوا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ﴿۱۰۴﴾

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا
 الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكُمْ
 وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ
 الْعَظِيمِ ﴿۱۰۵﴾

مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا
 أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ﴿۱۰۶﴾

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا
نَصِيرٍ ﴿١٠٧﴾

حق دارد هر گونه تغییر و تبدیلی در احکام خود طبق مصالح
بدهد) و جز خدا سرپرست و یآوری برای شما نیست (و او
است که مصلحت شما را می‌داند و تعیین می‌کند). (۱۰۷)

آیا می‌خواهید از پیامبر خود همان تقاضاهای (نامعقول)
بکنید، که پیش از این از موسی کردند (و با این بهانه جوئیها
سر از ایمان باز زنید) کسی که کفر را با ایمان مبادله کند (و
آن را بجای ایمان بپذیرد از راه مستقیم (عقل و فطرت) گمراه
شده است. (۱۰۸)

بسیاری از اهل کتاب از روی حسد که در وجود آنها ریشه
دوانده دوست می‌داشتند شما را بعد از اسلام و ایمان به حال
کفر باز گردانند، با اینکه حق برای آنها کاملا روشن شده است،
شما آنها را عفو کنید و گذشت نمائید تا خداوند فرمان خودش
(فرمان جهاد) را بفرستد، خداوند بر هر چیزی توانا
است. (۱۰۹)

و نماز را بر پا دارید و زکات را ادا کنید (و با این دو وسیله
روح و جسم اجتماع خود را نیرومند سازید و بدانید) هر کار
خیری برای خود از پیش می‌فرستید، آن را نزد خدا (در سرای
دیگر) خواهید یافت، خداوند به اعمال شما آگاه است. (۱۱۰)

آنها گفتند هیچکس جز یهود یا نصاری هرگز داخل بهشت
نخواهد شد، این آرزوی آنها است، بگو اگر راست می‌گوئید
دلیل خود را (بر این موضوع) بیاورید. (۱۱۱)

آری کسی که در برابر خداوند تسلیم شود و نیکوکار باشد،

أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ
مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ ۚ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ
فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٨﴾

وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ
بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفْرًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْتَصُوا ۚ وَاصْفَحُوا
حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿١٠٩﴾

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَمَا تُقَدِّمُوا
لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بِمَا
تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ
نَصَارَىٰ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ ۚ إِنَّ
كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١١﴾

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ

أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿١١٢﴾

پاداش او نزد پروردگارش ثابت است، نه ترسی بر آنها است و
نه غمگین خواهند شد (بنا بر این بهشت خداوند در انحصار
هیچ طایفه‌ای نیست). (۱۱۲)

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتْ النَّصَارَى عَلَى شَيْءٍ
وَقَالَتِ النَّصَارَى لَيْسَتْ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ
وَهُمْ يَتَّبِعُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٣﴾

یهودیان گفتند: مسیحیان هیچ موقعیتی (نزد خدا ندارند، و
مسیحیان نیز گفتند: یهودیان هیچ موقعیتی ندارند (و بر
باطلند) در حالی که هر دو دسته، کتاب آسمانی را می‌خواندند
(و باید از این گونه تعصبها بر کنار باشند) افراد نادان (دیگر
همچون مشرکان) نیز سخنی همانند سخن آنها داشتند،
خداوند در روز قیامت در اختلاف آنها داوری خواهد
کرد. (۱۱۳)

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ
فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَى فِي خَرَابِهَا أُولَئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ
أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا حِزْبِي
وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٤﴾

چه کسی ستمکارتر از کسانی است که از بردن نام خدا در
مساجد او جلوگیری می‌کنند و سعی در ویرانی آنها دارند،
شایسته نیست آنان جز با ترس و وحشت وارد این کانونهای
عبادت شوند، بهره آنها در دنیا رسوائی و در سرای دیگر عذاب
عظیم است. (۱۱۴)

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ
اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾
وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ لَّهُ مَا فِي
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ ﴿١١٦﴾

مشرق و مغرب از آن خدا است و به هر سو رو کنید، خدا آنجا
است، خداوند بینیاور و دانا است. (۱۱۵)
و (یهود و نصاری و مشرکان) گفتند خداوند فرزندی برای خود
انتخاب کرده است منزّه است او بلکه آنچه در آسمانها و زمین
است از آن او است و همه در برابر او خاضعند. (۱۱۶)

بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا
يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١١٧﴾

هستی بخش آسمانها و زمین او است و هنگامی که فرمان
وجود چیزی را صادر کند می‌گوید: موجود باش! و آن فوراً

موجود می‌شود. (۱۱۷)

افراد ناآگاه گفتند: چرا خدا با ما سخن نمی‌گوید؟ و آیه و نشانهای بر خود ما نازل نمی‌کند؟ پیشینیان آنها نیز همین گونه سخن می‌گفتند دلها و افکارشان مشابه است، ولی ما (به اندازه کافی) آیات و نشانه‌ها را برای اهل یقین (و حقیقت

جویان) روشن ساخته‌ایم. (۱۱۸)

۱۱۹ ما تو را به حق برای بشارت و تهدید (مردم جهان) فرستادیم و تو مسئول گمراهی دوزخیان (پس از ابلاغ رسالت) نیستی. (۱۱۹)

هرگز یهود و نصاری از تو راضی نخواهند شد تا (بطور کامل تسلیم خواسته‌های آنها شوی و) از آئین (تحریف یافته) آنان پیروی کنی بگو هدایت تنها هدایت الهی است، و اگر از هوی و هوسهای آنها پیروی کنی، بعد از آنکه آگاه شده‌ای هیچ سرپرست و یآوری از ناحیه خدا برای تو نخواهد بود. (۱۲۰) کسانی که کتاب آسمانی، به آنها داده‌ایم (یهود و نصاری) و آن را از روی دقت می‌خوانند، به پیامبر اسلام ایمان می‌آورند و کسانی که به او کافر شوند زیانکارند. (۱۲۱)

ای بنی اسرائیل! نعمتی را که به شما ارزانی داشتم بیاد بیاورید، و نیز به خاطر بیاورید که من شما را بر جهانیان برتری بخشیدم (۱۲۲)

از روزی بترسید که هیچکس به جای دیگری جزا نمی‌بیند و هیچگونه عوضی از او قبول نمی‌گردد و شفاعت، او را سود

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١١٨﴾

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١١٩﴾

وَلَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى حَتَّى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنْ هَدَى اللَّهُ هُوَ الْهُدَى وَلَئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٢٠﴾

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٢١﴾

يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٢٢﴾

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ

يُنصرون ﴿١٢٣﴾

نمی‌دهد و (از هیچ ناحیه) یاری نمی‌شوند. (۱۲۳)

وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ
إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ
لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾

(به خاطر بیاورید) هنگامی که خداوند ابراهیم را با وسائل
گونگونی آزمود، و او بخوبی از عهده آزمایش بر آمد، خداوند
به او فرمود: من تو را امام و رهبر مردم قرار دادم، ابراهیم
عرض کرد: از دودمان من (نیز امامانی قرار بده) خداوند فرمود:
پیمان من به ستمکاران نمی‌رسد (و تنها آن دسته از فرزندان
تو که پاک و معصوم باشند شایسته این مقامند). (۱۲۴)

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنَاً وَاتَّخِذُوا
مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ
وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهَّرَا بَيْتِي لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ
وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾

(و بخاطر بیاورید) هنگامی را که خانه کعبه را محل بازگشت و
مرکز امن و امان برای مردم قرار دادیم (و برای تجدید همین
خاطره) از مقام ابراهیم نماز گاهی برای خود انتخاب کنید، و
ما به ابراهیم و اسماعیل امر کردیم که خانه مرا برای طواف
کنندگان و مجاوران و رکوع کنندگان و سجده کنندگان پاک
و پاکیزه کنید. (۱۲۵)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا
وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ كَفَرَ فَأُمْتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ
أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ
الْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

(و بیاد آورید) هنگامی که ابراهیم عرض کرد: پروردگارا این
سرزمین را شهر امنی قرار ده، و اهل آن را آنها که ایمان به
خدا و روز بازپسین آورده‌اند از ثمرات (گونگون) روزی ده (ما
این دعای ابراهیم را به اجابت رساندیم و مؤمنان را از انواع
برکات بهره مند ساختیم) اما به آنها که کافر شدند بهره کمی
خواهیم داد، سپس آنها را به عذاب آتش می‌کشانیم و چه بد
سر انجامی دارند. (۱۲۶)

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ
وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ

(و نیز بیاد آورید) هنگامی که ابراهیم و اسماعیل پایه‌های
خانه (کعبه) را بالا می‌بردند (و می‌گفتند) پروردگارا! از ما

الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾

بپذیر تو شنوا و دانائی. (۱۲۷)

پروردگار! ما را تسلیم فرمان خود قرار ده و از دودمان ما امتی که تسلیم فرمانت باشد به وجود آور، و طرز پرستش خودت را به ما نشان ده، و توبه ما را بپذیر، که تو تواب و

رحیمی. (۱۲۸)

پروردگار! در میان آنها پیامبری از خودشان مبعوث کن، تا آیات تو را بر آنها بخواند، و آنها را کتاب و حکمت بیاموزد و پاکیزه کند، زیرا تو توانا و حکیمی (و بر این کار

قادری). (۱۲۹)

چه کسی جز افراد سفیه و نادان از آئین ابراهیم (با آن پاکی و درخشندگی) رویگردان خواهد شد؟ ما او را در این جهان برگزیدیم و او در جهان دیگر از صالحان است. (۱۳۰)

(بخاطر بیاورید) هنگامی را که پروردگار به او گفت اسلام بیاور (و تسلیم در برابر حق باش، او فرمان پروردگار را از جان و دل پذیرفت) گفت در برابر پروردگار جهانیان تسلیم شدم. (۱۳۱)

ابراهیم و یعقوب فرزندان خود را (در بازپسین لحظات عمر) به این آئین وصیت کردند (و هر کدام به فرزندان خویش گفتند) فرزندان من! خداوند این آئین پاک را برای شما برگزیده است و شما جز به آئین اسلام (تسلیم در برابر فرمان خدا)

نمیرید. (۱۳۲)

آیا شما به هنگامی که مرگ یعقوب فرا رسید حاضر بودید؟ در آن هنگام که به فرزندان خود گفت پس از من چه چیز را

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾

وَمَنْ يَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ

الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾

وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ

إِهْلِكَ وَإِلَهُ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
إِلَهُهَا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾

می‌پرستید؟ گفتند خدای تو و خدای پدرانت، ابراهیم و
اسماعیل و اسحاق، خداوند یکتا و ما در برابر او تسلیم
هستیم. (۱۳۳)

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا
كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

آنها امتی بودند که درگذشتند، اعمال آنها مربوط به خودشان
بود و اعمال شما نیز مربوط به خود شما است، و هیچگاه
مسئول اعمال آنها نخواهید بود. (۱۳۴)

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ
مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٥﴾

(اهل کتاب) گفتند یهودی یا مسیحی بشوید تا هدایت یابید،
بگو (این آئینهای تحریف شده هرگز نمی‌تواند موجب هدایت
گردد) بلکه پیروی از آئین خالص ابراهیم کنید و او هرگز از
مشرکان نبود. (۱۳۵)

قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَى
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ
النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ
وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٦﴾

بگوئید: ما به خدا ایمان آورده‌ایم، و به آنچه بر ما نازل شده، و
آنچه بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و پیامبران
اسباط بنی اسرائیل نازل گردید (و همچنین) آنچه به موسی و
عیسی و پیامبران (دیگر) از طرف پروردگار داده شده است، و
ما جدائی در میان آنها قائل نمی‌شویم، و در برابر فرمان خدا
تسلیم هستیم (و تعصبات نژادی و اغراض شخصی سبب
نمی‌شود که بعضی را بپذیریم و بعضی را رها کنیم). (۱۳۶)

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدْ اهْتَدَوْا وَإِنْ
تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٧﴾

اگر آنها نیز به آنچه شما ایمان آورده‌اید، ایمان بیاورند هدایت
یافته‌اند، و اگر سرپیچی کنند از حق جدا شده‌اند، و خداوند
دفع شر آنها را از شما می‌کند و او شنونده و دانا است. (۱۳۷)

صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ
لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٨﴾

رنگ خدائی (بپذیرند، رنگ ایمان و توحید و اسلام) و چه
رنگی از رنگ خدائی بهتر است؟ و ما تنها عبادت او را

می‌کنیم. (۱۳۸)

بگو آیا درباره خداوند با ما گفتگو می‌کنید در حالی که او پروردگار ما و شماسست و اعمال ما از آن ما و اعمال شما از آن شما است و ما با اخلاص او را پرستش می‌کنیم (و موحد

خالصیم). (۱۳۹)

یا می‌گوئید ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط یهودی یا نصرانی بودند بگو شما بهتر میدانید یا خدا؟ (و با اینکه می‌دانید آنها یهودی و نصرانی نبودند چرا حقیقت را کتمان می‌کنید) و چه کسی ستمگرتر از آن کس است که گواهی و شهادت الهی را که نزد او است کتمان کند و خدا از

اعمال شما غافل نیست. (۱۴۰)

(به هر حال) آنها امتی بودند که درگذشتند، آنچه کردند برای خودشان است و آنچه هم شما کرده‌اید برای خودتان است و

مسئول اعمال آنها نیستید. (۱۴۱)

قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا
أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ
مُخْلِصُونَ ﴿۱۳۹﴾

أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ
أَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۰﴾

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا
كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿۱۴۱﴾